

Bojana Plemić

MILIVOJE BOGOSAVLJEVIĆ, KROZID, skulpture i crteži

Galerija ULUS, 07 – 20. juni 2006.

U galeriji ULUS – a Milivoje Bogosavljević predstavio se sa trinaest skulptura u terakoti i sedamnaest crteža – akvarela. Ovaj umetnik, akademski slikar i vajar, poznat je javnosti po raznovrsnim umetničkim prikazima: vajarskim radovima, akvarelima, slikama u ulju ogrom-

nih dimenzija, crtežima, studijama u olovci. Svestrana umetnička priroda i nemiran duh i ovoga puta ponudili su publici nešto novo i nesvakidašnje.

Spadajući u one stvaraoce koji umetnost shvataju kompleksno i koji sa svakim novim radom proširuju sopstvenu poetiku, Bogosavljević se ovde opredelio za skulpture tipološki podeljene u dve linije, jednu figuralnog izraza, drugu reljefnog. Tretirajući ih pojedinačno, kao zasebna umetnička dela, ali i zajedno, kao odraze jednog homogenog toka, on celokupnost daje zapravo čitavom ambijentu, stvarajući i od

galerijskog prostora medij umetnosti.

Skulpture su konceptualno uređene, postavljane na travnatoj podlozi pravougaonika, kruga i trougla. Zidovi izložbenog prostora dodatno su oplemenjeni crtežima u akvarelu koji su rađeni pigmentom pečene sijene. Kako su skulpture urađene u terakoti, nastaloj od pečene gline, na ovaj način uspostavljena je paralela u odnosu skulpture i crteža. Ovakvim ambijentalnim povezivanjem, Bogosavljević ukazuje na moći zemlje i vode, ali i vatre, kao osnovnih elemenata i stvaralačkih principa. Posebno vatra, koja je neizostavan činilac nastanka njegovih skulptura, posmatrana metafizički ne uništava već učvršćuje, dajući krajnju formu umetničkoj zamisli.

Podslikana travom u galeriji se otvorila tajna soba umetnikova, nastala od enformela prepečene zemlje i stvaralačke misli. Postavku je Bogosavljević nazvao Krozid, poigravajući se

rečima. Kroz zid, ovoga puta zid od pečene zemlje, pomaljaju se obrisi. Glina, pre dodira vatre, mekana je i podatna. Lik kroz nju izranja, otrgnut od materije. Tu nailazimo na dublja umetnikova promišljanja: da li prolaskom kroz zid dobijamo samo masku, realan otisak već postojećeg ili oblik zasebnog bivstvovanja? Kroz svoju umetničku igru, Bogosavljević dodiruje pitanje ogledala: kada čovek gleda svoje lice u ogledalu, da li može biti siguran da je to njegovo lice ili je u pitanju neko drugo lice? Da li je umetnost ogledalo umetnika ili njegova iluzija, ili pak realnost za sebe?

Svojim kompozicijama Bogosavljević je pomirio sukob površinskog i prostornog. Konceptualno pristupivši galerijskom prostoru, skulpturama, ambijentom i preplitanjem elemenata umetničkog i metafizičkog, napravio je još jedan korak dalje u potrazi za konačnim shvatanjem svoje stvaralačke poetike.